

met sig, at han har antaget, at jeg vilde sige noget ganske Andet, end jeg har sagt; thi han har talt om meget, hvortil mit Foredrag ikke har givet nogen Anledning. Jeg kan, hvor interessant og instructivt hans Foredrag end har været, ikke skjønne, at der har været nogen Grund til at gaae tilbage, om ikke til Berdens, saa dog til Grundlovens Skabelse og gjennemgaae vor politiske Historie fra den Tid med en Opregning af alle de Love, der i den Tid ere komne uden en saadan Bevillingsparagraph. Ja, dersom jeg havde paastaet, at denne Lov nødvendig burde og maatte have en Bevillingsparagraph, saa var hans Beviisførelse fuldt bespøjet; men jeg har jo erklæret mig villig til for Fremtiden at opoffre denne Paragraph, fordi jeg allerede ifjor indsaae, at den kunde gjøre Skade. Mit Forslag er et Mæglingsforslag og ikke nogen Indsigelse. Desuden har den ærede Taler polemiseret imod Folkethinget, mod dets Ordfører, ja selv indirecte mod Indenrigsministeren, der i sin Tid var Fader til Grundlovsudkastet og ogsaa til denne Bevillingsparagraph i Folkethinget. Men alt dette kommer ikke mig ved. Mig rammer kun en eneste Øtring af ham, og det er den, at jeg er kommen for sild. Det er jeg fuldkommen fattet paa. Jeg har ikke tillagt denne Bestemmelse nær saa megen Vægt som andre ærede Medlemmer, og derfor fandt jeg ifjor ikke nogen Anledning til at modsætte mig dens Udflættelse. Vi ere isvrigt Alle unge i det politiske Liv, og ligesaa lidt som det bør bebreides Rigsdagen eller noget af Thingene, at man først efterhaanden indhøster Erfaringer og bærer en Prægis, bør det vist heller ikke bebreides den Enkelte, om han ikke strax har Diet gaabent for de Misligheder, der kunde flyde af en Bestemmelse, der tilskyndende er af ringe Omfang og Betydning. Det kommer heller ikke mig ved, om den ærede Landstingsmand har polemiseret imod den Ansættelse, at Landstinget ikke bør røre ved nogen Bestemmelse i Finantsloven, men kun indskrænke sig til formelle Spørgsmaal; jeg har ikke gjort en saadan Paastand. Jeg har tværtimod fremhævet, at vi skulle see paa Realiteten af de foreliggende Lovudkast og ikke paa en Formalitet, der slet ikke mere har nogen Betydning, naar

Spørgsmaalet ved den høitærede Ministers Forslag bliver strinklagt for steds. Jeg har for mit Vedkommende, og det er maaskee en Feil, det tilstaaer jeg, kun liden Interesse for formelle Spørgsmaal i det Hele. Jeg har ofte seet, hvorledes et saadant Spørgsmaal kan voxep til en uhyre Størrelse og antage phantastiske Former, som det ikke efter sin sande Betydning burde have antaget. Det skulde gjøre mig ondt, dersom mange Medborgeres Tærv her skulde blive tilfidesat paa Grund af et saadant Spørgsmaal.

Den ærede Landstingsmand brugte en Insignation — for at ogsaa jeg skal bruge et fremmed Ord — som jeg ikke troer er berettiget. Han sagde, at Bestemmelsen kunde være sat ind af Folkethinget for at vise, at det ignorerede Landstinget. Jeg troer overhovedet ikke, at man skal give sig af med at udgranske Andres Motiver. Jeg opfatter Tilføielsen af Paragraphen saaledes, at det er steet som Indledning til et Forsøg paa en Overenskomst med Landstinget. En saadan blev ikke sluttet ifjor; Bevillingsparagraphen blev stude ud; men den Paragraph, Landstinget vilde have stude ind i Finantsloven, gik ogsaa ud. Sagen staaer altsaa uafgjort hen, og Bevillingsparagraphen kan saaledes ligesaa godt være stude ind her for at faae Overenskomsten tilvejebragt som af nogen modsat Grund. Jeg er — som Gud og Hvermand bekjendt — ikke nogen stor Elsker af „Forsoningspolitik“, det vil sige ligeoverfor Tjender; men det vilde være mig en sørgelig Dag den, da Rigsdagens to Afdelinger betragtede hinanden som Tjender. Jeg betragter dem som een Familie, eller — for at bruge et dagligdags Billede — som Mand og Kone, der udgjøre een Huusstand, og jeg troer da, at Folkethinget har mere den qvindelige og Landstinget mere den mandlige Stilling. Men ligesaa lidt som Manden, naar han vil vedligeholde et godt Forhold, bør blande sig i de mindre Huusholdningsager, og ikke bør klage for høit eller skjænde for meget, om Vællingen en enkelt Gang er sveden, ligesaa lidt skal Landstinget lade sig irritere, om en uregelmæssig Fremgangsmaade stundom følges paa et andet Sted. Jeg troer ikke, at Landstinget taber sin Betydning ved at vise Resigna-